

Мій танець

Ірина Цілик

Мій танець...
Не божевільним
надірваним злим метеликом,
що біля лампи
до скону
тепла вимолює...

Не післязавтрашнім
глянцевим змазаним спокоєм
дівчинки-мрії,
насправді,
нескромно-голодної...

Не відпрацьованим
ненафарбованим графіком
тихо-білястої
голої логіки лібідо...

Танець ганчірки
червоної й густо-солоної,
що нею очі
бику
перев'язано бантиком!..

Танець
обітниць пальців,
що винні суєтністю,
втім, не забули всі впадинки
генною пам'яттю!..

Танець,
де шелест спідниць
ультразвуком насаджує
шкіру
на шкіру,
і знов
по-живому

роз'єднує!..

Я танцювала
мій танець
найменшою порою
з тим,
щоби дихати рухом
і чорною осінню...

Я танцювала
мій танець
як гімн анатомії,
щоб тверезіти
принаймні
тепер
крепатурою...

Я танцювала
мій танець,
щоб, зрештою, впевнитись,
що я жива,
що я — Іра,
що — Цілик
й закохана!

Мій танець...